

मीठे बच्चे- संगममा तिमीलाई नयाँ र निराला ज्ञान मिलेको छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी सबै आत्माहरू कलाकारहरू हौं, एउटाको पार्ट अर्कोसँग मिल्दैन।”

प्रश्न:- मायामाथि विजय पाउनको लागि तिमी रुहानी योद्धाहरूलाई (क्षत्रियहरूलाई) कुनचाहिँ युक्ति मिलेको छ?

उत्तर:- हे रुहानी क्षत्रिय! तिमी सदा श्रीमतमा चलिराख। आत्म-अभिमानि बनेर बाबालाई याद गर, सधैं सबैरै-सबैरै उठेर यादमा रहने अभ्यास बनाऊ अनि मायामाथि विजय प्राप्त गर्नेछौ। उल्टो सुल्टो संकल्पबाट बच्छौ। यादको मीठो युक्तिले मायाजित बनाइदिन्छ।

गीत:- जिसका साथी है भगवान.....

ओम् शान्ति। यो मनुष्यले बनाएको गीत हो। यसको अर्थ कसैले केही पनि जान्दैन। गीत, भजन आदि गाउँछन्, महिमा गर्छन् भक्तहरूले तर केही पनि जानेका छैनन्। महिमा धेरै गर्छन्। तिमी बच्चाहरूले कुनै महिमा गर्नु छैन। बच्चाहरूले पिताको कहिल्यै महिमा गर्दैनन्। पिताले जानेका छन्- यी मेरा बच्चाहरू हुन्। बच्चाहरूले जानेका छन्- उहाँ हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ। अब यो बेहदको कुरा हो। फेरि पनि सबैले बेहदको बाबालाई याद गर्छन्। अहिलेसम्म पनि याद गरिरहन्छन्। भगवानलाई भन्छन्- हे बाबा, उहाँको नाम शिवबाबा हो। जसरी हामी आत्माहरू हौं, त्यसैगरी शिवबाबा हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा, जसलाई सुप्रिम भनिन्छ, उहाँका हामी बच्चाहरू हौं। उहाँलाई सुप्रिम सोल भनिन्छ। उहाँको निवास स्थान कहाँ हो? परमधाममा। सबै आत्माहरू त्यहाँ रहन्छन्। आत्माहरू नै कलाकार हुन्। तिमीलाई थाहा छ- नाटकमा कलाकारहरू नम्बरवार हुन्छन्। हरेकको पार्ट अनुसार यति तलब मिल्छ। सबै आत्माहरू, जो त्यहाँ रहन्छन्, सबै पार्टधारी हुन्। तर नम्बरवार सबैलाई पार्ट मिलेको छ। रुहानी बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- आत्मामा कसरी अविनाशी पार्ट भरिएको छ। सबै आत्माहरूको पार्ट एकनाश हुन सक्दैन। सबैमा तागत एकनाश हुँदैन। तिमीलाई थाहा छ- सबैभन्दा राम्रो पार्ट उनीहरूको हो, जो पहिला शिवको रुद्र मालामा उनिन्छन्। नाटकमा जो धेरै राम्रा-राम्रा कलाकारहरू हुन्छन्, उनीहरूको कति महिमा हुन्छ। केवल उनीहरूलाई हेर्नको लागि पनि मानिसहरू जान्छन्। यो त बेहदको ड्रामा हो। यस बेहदको ड्रामामा पनि उच्च एक बाबा हुनुहुन्छ। सर्वोच्च कलाकार, रचयिता, निर्देशक पनि भन्न सकिन्छ। ती सबै हुन् हदका कलाकार, निर्देशक आदि। उनीहरूलाई आफ्नो पार्ट मिलेको छ। पार्ट आत्माले खेल्छ तर देह अभिमानको कारण भनिदिन्छन्- मनुष्यको यस्तो पार्ट छ। बाबा भन्नुहुन्छ- पार्ट सारा आत्माको हो। आत्म-अभिमानि बन्नुपर्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- सत्ययुगमा आत्म-अभिमानि हुन्छन्। बाबालाई जानेका हुँदैनन्। यहाँ कलियुगमा त आत्म-अभिमानि पनि छैनन्, बाबालाई पनि जानेका छैनन्। अहिले तिमी आत्म-अभिमानि बन्छौ। बाबालाई पनि जानेका छौ।

तिमी ब्राह्मणहरूलाई अनौठो ज्ञान मिल्छ। तिमीले आत्मालाई जानेका छौ- हामी सबै आत्मा कलाकार हौं। सबैलाई पार्ट मिलेको छ, जो एकसँग अर्को मिल्दैन। त्यो पार्ट सारा आत्मामा छ। हुन त जसले नाटक बनाउँछन्, त्यो पार्ट पनि आत्माले नै धारण गर्छ। राम्रो पार्ट पनि आत्माले नै लिन्छ। आत्माले नै भन्छ- म गभर्नर हुँ, फलानो हुँ। तर आत्म-अभिमानि बन्दैनन्। सत्ययुगमा सम्झन्छन्- म आत्मा हुँ। एउटा शरीर छोडेर अर्को लिनु छ। त्यहाँ परमात्मालाई कसैले जानेका हुँदैनन्। यस समयमा तिमीले सबै कुरा जानेका छौ। शूद्र र देवताहरू भन्दा तिमी ब्राह्मणहरू उत्तम हौ। यति धेरै ब्राह्मण कहाँबाट आउँछन्? प्रदर्शनीमा लाखौं आउँछन्। जसले राम्रोसँग बुझ्यो, ज्ञान सुन्यो ऊ प्रजा बन्यो। एक-एक राजाका प्रजा धेरै हुन्छन्। तिमीले प्रजा धेरै बनाइरहेका छौ। प्रदर्शनी, प्रोजेक्टरबाट कोही बुझेर राम्रा पनि बन्छन्। सिक्छन्, योग लगाउँछन्। अब उनीहरू निस्किरहन्छन्। प्रजा पनि निस्कन्छन् फेरि धनवान, राजा रानी, गरिब आदि सबै निस्कन्छन्। राजकुमार-राजकुमारी धेरै हुन्छन्। सत्ययुगदेखि त्रेतासम्म राजकुमार-राजकुमारी बन्नु छ। केवल ८ वा १०८ त हुँदैनन्। तर अहिले सबै बनिरहेका छन्। तिमीले सेवा गर्छौ। यो पनि नयाँ होइन। तिमीले कुनै कार्यक्रम गर्यौ, यो पनि नयाँ कुरा होइन। अनेक पटक गरेका छौ फेरि संगममा यही धन्दा गर्छौ अरु के गर्छौ! बाबा आउनु हुन्छ पतितलाई पावन बनाउन। यसलाई

भनिन्छ, विश्वको इतिहास-भूगोल। नम्बरवार त हर कुरामा हुन्छन् नै। तिमीहरू मध्ये जसले राम्रो भाषण गर्छन्, उनलाई भन्छन्- यसले धेरै राम्रो भाषण गर्यो। अरूबाट सुने भने भन्छन्- पहिलाकाले राम्रो सम्झाउँथ्यो। तेस्रो फेरि ऊ भन्दा पनि सिपालु निस्क्यो भने भन्छन्- ऊ भन्दा पनि सिपालु रहेछ। हर कुरामा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ- म ऊ भन्दा अगाडि जाऊँ। होसियार जो हुन्छन् उनीहरूले झट्ट हात माथि उठाउँछन्, भाषण गर्नेको लागि। तिमीहरू सबै पुरुषार्थी हो, पछि गएर मेल ट्रेन बन्छौ। जसरी मम्मा स्पेशल मेल ट्रेन थिइन्। बाबाको त थाहा नै हुँदैन किनकि दुवै एकसाथ हुनुहुन्छ। तिमीले बुझ्न सक्दैनौ- कसले भन्छ। तिमीले सदैव सम्झ- शिवबाबाले सम्झाउनु हुन्छ। बाबा र दादा दुवैले जान्नुहुन्छ तर उहाँ अन्तर्यामी हुनुहुन्छ, फेरि पनि भन्नुहुन्छ- यी त धेरै होसियार छन्। यो बाबा पनि महिमा सुनेर खुसी हुन्छन्। लौकिक बाबाको पनि कुनै बच्चाले राम्रोसँग पढेर उच्च पद पायो भने पिताले सम्झन्छन्- यो बच्चाले राम्रो नाम निकाल्छ। यिनले पनि सम्झन्छन्- फलानो बच्चा यस रूहानी सेवामा होसियार छ। मुख्य त भाषण हो, कसलाई बाबाको सन्देश दिनु, सम्झाउनु। बाबाले उदाहरण पनि बताउनु भएको थियो- कसैका ५ बच्चाहरू थिए तब कसैले सोध्यो- तपाईंका कति बच्चाहरू छन्? उसले भन्यो- २ बच्चा छन्। भनियो- तिम्रा त ५ बच्चाहरू छन्! भनिदिए- सपूत २ मात्र छन्। यहाँ पनि यस्तै छन्। बच्चाहरू त धेरै छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यी डाक्टर निर्मला बच्ची धेरै असल छिन्। धेरै प्रेमसँग लौकिक पितालाई सम्झाएर सेन्टर खोलाइदिइन्। यो विश्वको सेवा हो। तिमीले विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछौ। यसलाई नर्क रावणले बनायो। एक सीता मात्र कैदमा थिइनन् बरु तिमी सीताहरू रावणको कैदमा थियौ। बाँकी शास्त्रमा सबै दन्त्य कथाहरू छन्। यो भक्ति मार्ग पनि ड्रामामा छ। तिमीलाई थाहा छ- सत्ययुगदेखि लिएर जो पास भयो त्यो रिपिट हुन्छ। आफैं पूज्य आफैं पुजारी बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई आएर पुजारीबाट पूज्य बनाउनु छ। पहिला गोल्डेन एजेड फेरि आइरन एजेड बन्नु छ। सत्ययुगमा सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। राम राज्य त चन्द्रवंशी थियो।

यस समयमा तिमीहरू सबै रूहानी क्षत्रिय (योद्धा) हो। लडाईंको मैदानमा आउनेहरूलाई क्षत्रिय भनिन्छ। तिमी हो रूहानी क्षत्रिय। बाँकी उनीहरू हुन् जिस्मानी क्षत्रिय। त्यसलाई भनिन्छ बाहुबलबाट लडाईं-झगडा गर्नु। सुरुमा मल्ल युद्ध हुन्थ्यो बाहु आदिबाट। आपसमा लडाईं गर्थे फेरि विजय पाउँथे। अहिले त हेर बम आदि बनेका छन्। तिमी पनि क्षत्रिय हो, उनीहरू पनि क्षत्रिय हुन्। तिमीले मायामाथि विजय पाउँछौ, श्रीमतमा चलेर। तिमी हो रूहानी क्षत्रिय। आत्माको नै सबै कुरा गरिरहेको छ, यो शरीरका कर्मेन्द्रियहरूद्वारा। बाबा आएर आत्मालाई सिकाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! मलाई याद गर्नाले फेरि मायाले खाने छैन। तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ र तिमीलाई उल्टो सुल्टो संकल्प आउने छैन। बाबालाई याद गर्नाले खुसी पनि हुन्छ त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- सबै उठेर अभ्यास गर। बाबा, हजुर कति मीठो हुनुहुन्छ। आत्माको भन्छ- बाबा! बाबाले पहिचान दिनु भएको छ- म तिम्रो बाबा हूँ, तिमीलाई सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान सुनाउन आएको छु। यो मनुष्य सृष्टिको उल्टो वृक्ष हो। यो विविध धर्महरूको मनुष्य सृष्टि हो, यसलाई विराट लीला भनिन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यस मनुष्य वृक्षको म बीज रूप हूँ। मलाई याद गर्छन्। कोही कुन वृक्षका छन्, कोही कुन वृक्षका। फेरि नम्बरवार निस्कन्छन्। ड्रामा यस्तो बनेको छ। भनाइ छ- फलानाले धर्म स्थापक पैगम्बरलाई पठाए। तर त्यहाँबाट पठाइदैन। यो ड्रामा अनुसार रिपिट हुन्छ। उहाँ एक नै हुनुहुन्छ जसले धर्म र राजधानी स्थापना गरिरहनु भएको छ। यो कुरा दुनियाँमा कसैले पनि जान्दैन। अहिले हो संगम। विनाशको ज्वाला प्रज्ज्वलित हुनु छ। यो हो शिवबाबाको ज्ञान-यज्ञ। उनीहरूले रुद्र नाम राखिदिएका छन्। प्रजापिता ब्रह्माद्वारा तिमी ब्राह्मण पैदा भएका हो। तिमी उच्च ठहरियो नि। पछि अझै पिँढी निस्कन्छन्। वास्तवमा त सबै ब्रह्माका बच्चाहरू हो। ब्रह्मालाई आदि पिता भनिन्छ। वृक्षमा पहिला पहिला ब्रह्मा फेरि वंशावली निस्कन्छन्। भन्छन्, भगवानले सृष्टि कसरी रच्यो? रच्यो त पर्छ। जब यो पतित हुन्छ तब उहाँलाई बोलाउँछन्। उहाँ नै आएर दुःखी सृष्टिलाई सुखी बनाउनु हुन्छ। त्यसैले बोलाउँछन्- बाबा दुःख हर्ता सुख कर्ता आउनुहोस्। नाम राखेका छन्, हरिद्वार। हरिद्वार अर्थात् हरिको द्वार। त्यहाँ गंगा बग्छन्। सम्झन्छन्- हामीले गंगामा स्नान गर्नाले हरिको द्वार गइन्छ। तर हरिको द्वार छ कहाँ? उनीहरूले फेरि कृष्णलाई भनिदिन्छन्। हरिको द्वार त शिवबाबा हुनुहुन्छ। दुःख हर्ता, सुख कर्ता। पहिला तिमी जानु छ आफ्नो घर। तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो बाबाको र घरको बारेमा अहिले थाहा भएको छ। बाबाको गद्दी थोरै माथि छ। फूल हुन्छ माथि फेरि युगल दाना त्यो भन्दा तल। फेरि रुद्र माला भनिन्छ। रुद्र माला नै विष्णुको माला। विष्णुको गलाको हारले नै फेरि विष्णुपुरीमा राज्य गर्छन्। ब्राह्मणको माला हुँदैन किनकि घरी घरी टुट्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- नम्बरवार त छन् नि। आज ठीक छन्। भोलि तुफान आउँछ, ग्रहदशा आउनाले सेलाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो बनन्ती, आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती, ध्यानमा जावन्ती, मालामा पिरवन्ती...

फेरि एकदम भागन्ती, चण्डाल बनन्ती। फेरि माला कसरी बनोस्? त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- ब्राह्मणहरूको माला बन्दैन। भक्त माला अलग छ, रुद्र माला अलग छ। भक्त मालामा मुख्य छन्- नारीमा मीरा र पुरुषमा नारद। यो हो रुद्र माला। संगममा बाबा नै आएर मुक्ति जीवनमिति दिनुहुन्छ। बच्चाहरूले सम्झन्छन्- हामी नै स्वर्गको मालिक थियौं। अहिले नर्कमा छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- नर्कलाई लाति मार, स्वर्गको बादशाही लेऊ, जसलाई रावणले छिनेको छ। यो त बाबा नै आएर बताउनु हुन्छ। उहाँले यी सबै शास्त्र, तीर्थ आदिलाई जान्नुहुन्छ। बीजरूप हुनुहुन्छ नि। ज्ञानको सागर, शान्तिको सागर... यो आत्माले भन्छ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यी लक्ष्मी-नारायण सत्ययुगका मालिक थिए। उनीहरू भन्दा अगाडि के थियो? अवश्य कलियुगको अन्त्य हुन्छ, तब संगमयुग भएको हुनुपर्छ फेरि अब स्वर्ग बन्छ। बाबालाई स्वर्गका रचयिता भनिन्छ, स्वर्ग स्थापना गर्नेवाला। यी लक्ष्मी-नारायण स्वर्गका मालिक थिए। यिनीहरूलाई वर्सा कहाँबाट मिल्छ? स्वर्गको रचयिता बाबाबाट। यो वर्सा बाबाको नै हो। तिमीले कोहीसँग सोध्न सक्छौ- यी लक्ष्मी-नारायणको सत्ययुगको राजधानी थियो। कसरी लिए? कसैले बताउन सक्दैन। यी दादाले पनि भन्छन्- मैले जान्दैनथेँ। पूजा गर्दथेँ तर जान्दैनथेँ। अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यिनले संगममा राजयोग सिक्छन्। गीतामा नै राजयोगको वर्णन छ। गीता सिवाय अरु कुनै पनि शास्त्रमा राजयोगको कुरा छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु। भगवानले नै आएर नरबाट नारायण बन्ने ज्ञान दिनु भएको छ। हिन्दुहरूको मुख्य शास्त्र हो गीता। गीता कहिले रचियो, यो जानेका छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प कल्प संगममा आउँछु। जसलाई राज्य दिएको थिएँ, उनीहरू राज्य गुमाएर फेरि तमोप्रधान दुःखी बनेका छन्। रावणको राज्य हो। सारा यहीँको नै कथा हो। भारतखण्ड हो अलराउण्ड, अरु त सबै पछि आउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई ८४ जन्मको रहस्य बताउँछु। ५ हजार वर्ष पहिला तिमी देवी देवता थियौ। आफ्ना जन्मलाई जान्दैनौ। हे बच्चाहरू! बाबा आउनु हुन्छ अन्त्यमा। आदिमा आउने हो भने आदि अन्त्यको कुरा कसरी सुनाऊँ? सृष्टिको वृद्धि नै नभइ कसरी सम्झाउने? त्यहाँ त ज्ञानको आवश्यकता नै हुँदैन। बाबाले अहिले संगममा नै ज्ञान दिनुहुन्छ। ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ नि। अवश्य ज्ञान सुनाउन अन्त्यमा आउनु पर्छ। आदिमा तिमीलाई के सुनाउने! यो बुझ्ने कुरा हुन्। भगवानुवाच- मैले तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु। यो युनिभर्सिटी हो पाण्डव सरकारको। अहिले हो संगम- यादव, कौरव र पाण्डव, उनीहरूले बसेर सेनाहरू देखाएका छन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यादव कौरव विनाश काले विपरीत बुद्धि। एक अर्कालाई गाली गरिरहन्छन्। बाबासँग प्रीति छैन। भनिदिन्छन्- कुकुर, बिरालो सबैमा परमात्मा हुनुहुन्छ। बाँकी पाण्डवहरूको प्रीत बुद्धि थियो। पाण्डवहरूको साथी स्वयं परमात्मा हुनुहुन्थ्यो। पाण्डव मतलब रूहानी पण्डाहरू। उनीहरू हुन् जिस्मानी पण्डाहरू, तिमी हो रूहानी पण्डाहरू। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आत्म-अभिमान बनेर यस बेहद नाटकमा हीरो पार्ट खेल्नु छ। हरेक कलाकारको पार्ट आ-आफ्नो छ त्यसैले कसैको पार्टसँग पनि तुलना गर्नु छैन।

२) सबेरै सबेरै उठेर आफूले आफैँसँग कुरा गर्नु छ, अभ्यास गर्नु छ- म यस शरीरका कर्मेन्द्रियहरूबाट अलग हुँ, बाबा हजुर कति मीठो हुनुहुन्छ, हजुरले हामीलाई सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ।

वरदान:- सदा देह-अभिमान वा देहको दुर्गन्धबाट टाढा रहने इन्द्रप्रस्थ निवासी भव भन्दछन्- इन्द्रप्रस्थमा परीहरू सिवाय अरु कुनै मनुष्य निवास गर्दैनन्। मनुष्य अर्थात् जसले आफूलाई आत्मा नसम्झेर देह सम्झन्छ। त्यसैले देह-अभिमान र देहको पुरानो दुनियाँ, पुरानो सम्बन्धहरूबाट सदा माथि उडिराख, अलिकति पनि मनुष्यपनको दुर्गन्ध नहोस्। देही-अभिमानि स्थितिमा रहने गर, ज्ञान र योगको पंख मजबुत होस् तब भनिन्छ इन्द्रप्रस्थ निवासी।

स्लोगन:- आफ्नो तन, मन, धनलाई सफल गर्ने वा सबै खजानालाई बढाउने आत्मा नै समझदार हो।